

Detta är vad min kusin Tage berättade för mej i sitt hem i Rävemåla 30 juni 1998. Tage var född 1915 och således 83 år då

Intervju med min kusin Tage Karlsson från Kållebo

Fille: Skall du börja med att berätta lite om din uppväxt

Tage: Ja, min far minns jag inte mycket av. Han dog när jag bara var liten. Han dog i spanska sjukan 1918. Då blev mor själv med 3 små barn och det fjärde hade hon i sej. Så det var en svår tid. Vi var ju tvungna att sälja gården, den sålde mor och morfar, och då flyttade vi in i en liten stuga strax intill. Där bodde jag till 1936 då jag köpte min gård, och mor bodde där till 1946 då hon dog, (Tage säger 1946, men det skall nog vara 1945, Gittans kommentar) med en del avbrott när hon bodde hos sina syskon. Det var ju då Martin, som hon bodde hos när han hade fått sin lärarbostad.

Fille: Det allra tidigaste minnet du har från din barndom, något särskilt du kommer ihåg?

Tage: Ja, jag kan minnas att jag lekte med far att jag körde häst och höll i hans hängslen. Jag minns också att han tog mej med ner till stallet, där jag fick sitta på och klappa hästen. Så kommer jag ihåg begravningsdagen, följet med alla hästarna. De såg man ju då framför sej, men det är allt jag minns om far.

Fille: Vad minns du sedan om din skoltid? Kanske när du började skolan?

Tage: Jo, det minns jag ju. Vi hade en lärarinna som jag inte var så särskilt förtjust i någon gång, och jag minns särskilt när hon skulle följa med Ruth hem och äta middag. Jag skulle ju också äta middag och sprang lite före. Hon cyklade ifatt mej och körde på mej, så jag fick ett stort hål i nacken. Då gav hon mej en krona för att jag inte skulle tala om hur det gått till. Så det har suttit i mej hela tiden att lärarinnan skulle lära mej ljuga.

Fille: Du hade inte mor som lärarinna då?

Tage: Nej, det var fröken Dahlgren i de första klasserna, sedan Ruth till den allra sista klassen. Då kom Martin.

Fille: Men när ni bodde där i den lilla stugan, hur hade ni det där. Hur många rum hade ni?

Tage: Det var två rum och kök, ja och ett litet, litet rum till. Men det var ju trångbott, för Ruth hade ju ett rum där, så det var ju inte så vidlyftigt.

Fille: Men försörjningen för Berta, hur ordnades den?

Tage: Hon sydde ju, men det var små förtjänster med det, men hon hade väl lite pengar över från gården men fick ju vara sparsam.

Fille: Var hon utbildad sömmerska? Hade hon gått kurser?

Tage: Om hon var utbildad vet jag inte, men hon sydde ju åt andra hela tiden. Mor hade ju också lite matgäster. Ruth bodde där och sedan Martin till hans bostad blev färdigbyggd. De bodde inte båda på en gång Ruth och Martin. När lärarbostaden blev färdigbyggd följde hon (Berta) med dit upp och hushållade för honom, och även sydde däruppe.

Fille: Och du hade Ruth som lärarinna, hur var det?

Tage: Jo det gick väl bra... men det var inte alltid man tyckte om ´na. Hon tyckte ju inte om att vi spelade kort.

Fille: Nej det vet jag.

Tage: Vi spelade ju sällan om pengar, men det var ju syndigt att bara ha kortlek.

Fille: Hade ni redan det som skolpojkar?

Tage: Jajamensan! Vi spelade som vi sa femkort, men det var inte om pengar. Men jag vet att hon tog en kortlek för oss. Annars tror jag att hon var allmänt omtyckt av både elever och målsmän.

Fille: När hon bodde hemma hos er, åt hon också med er då?

Tage: Ja, det gjorde hon. Så måste jag väl tala om att det var en skollärare här i socknen som friade till henne. Han var så radiointresserad att han tog ut en radio till henne. Min farmor

bodde strax intill, och Ruth frågade om hon inte ville lyssna till en predikan där. Nähä sa hon, jag måste fråga prästen först. Men vi lyssnade ju ofta och då fick vi ha bara en hörlur för det var för många som ville lyssna.

Fille: Den där friaren, det var far då?

Tage: Ja, det var Gustav

Fille: Men det kanske fanns andra friare där?

Tage: Nej, det var det väl inte... men jag hörde talas om sedan att Birger Johansson, Williams, talade om att Wilhelm Moberg kom till honom med sin cykel när kedjan gått av. Då skulle han köra till Källebo till Ruth Johnsson som hon hette då. Då hade han inte pengar l att betala, så Birger hade det uppskrivet i boken därhemma: kedjelås 15 öre till Wilhelm Moberg.

Fille: Ja det där har jag väl hört talas om och enligt historien upphörde den här bekantskapen mellan mor och Wilhelm Moberg när Berta hade sett dem tillsammans och frågat Ruth: vad är det för en lodis du var ihop med?

Tage: Ja, det kunde man ju tro när man såg honom.

Fille: Hur var det, hade du några barnsjukdomar, jag tänker på mässling och sådant där?

Tage: Jo difteri hade vi, och då var det liksom en epedemistuga, så det var flera som låg där.

Fille: Var det i Källebo?

Tage: Ja, det var hemma, och det var väl två eller tre främmande också som låg där. Några andra barnsjukdomar som mässling kommer man ju inte ihåg, det var ju så kortvarigt.

Fille: Men difteri var ju allvarligt?

Tage: Ja, det var en källeboflicka som dog i difteri.

Fille: Är du konfirmerad i vanlig ordning?

Tage: Ja det är jag, men det var så många att man hann inte känna alla. Vi var två årsklasser och 96 stycken. Konstigt nog var det 48 pojkar och 48 flickor. Vi hade prästen Hellberg som konfirmandlärare. Han var mycket trevlig men mycket sträng. Vi skulle kunna våra läxor och så fick vi inte missa söndagsgudstjänsterna, de skulle vi ju besöka. Och skulle det vara någon söndag vi inte kunde gå, så fick vi be om lov.

Fille: Och det var pressande förhör?

Tage: Ja det var det och en massa psalmverser. Det var många som hade svårt att lära dem utantill och däribland var jag. Vi var rätt så nöjda när det var slut.

Fille: När ni avslutade det hela. Var det någon bjudning eller någon fest hemma hos Berta?

Tage: Nej det hade vi inte. På den tiden hade vi förhör på fredagen och så konfirmerades vi på söndagen, och då fick vi nattvarden.

Fille: Fick du några presenter i samband med det som du kommer ihåg?

Tage: Inte som jag kommer ihåg och jag tror inte det var tal om några blommor.

Fille: Klocka och cykel var väl annars vanligt på den tiden.

Tage: Både klocka och cykel hade jag innan

Fille Det hade du?

Tage: Ja, jag skulle ju cykla upp till Rävemåla.

Fille: Nästa etapp var det militära?

Tage: Jaha det var det, men det var inte så farligt. Det var nere i Karlskrona vid kustartilleriet och det var bara 140 dagar, så man kallades malaj då.

Fille: Jasså, av vilken anledning?

Tage: Ja jag vet inte vad det kallas men jag hade något fel på mina fötter.

Fille: Är det något du har haft obehag senare?

Tage: Ja, det är klart, gick jag riktigt mycket så slets de upp. ???

Fille: Så vill jag fråga, ditt första arbete? Ni hade ju ingen gård hemma då.

Tage: Nej, det var hos min moster och morbror Axel och Naemi och det var samma år som jag gick och läste. Och det var ju väldigt bra betalt (skratt) 10 kronor i månaden, men man hade ju mat och husrum då.

Fille: Du bodde hemma hos Axel och Naemi då?

Tage: Ja, det gjorde jag

Fille: Hur var det?

Tage: Jodå, jag har aldrig tyckt att det har varit ledsamt att va borta så det gick bra. Och Axel var ju rätt glad av sej. Det var ingen av dem som var tråkig men Axel skojade lite mer.

Fille: Ja, det minns jag faktiskt.

Tage: Ja, och gick han för sej själv, så visslade han alltid.

Fille: Ja så fortsatte det med arbeten?

Tage: Ja, jag var på flera stycken platser, jag var både i Botamåla, och i Toramåla hos Hilmer, Det var nog den strängaste platsen.

Fille: Det kan jag tänka mej. Ja, sedan var du ju ute och friade i Kållebo?

Tage: Ja, jag hade ju inte långt dit som väl var. Och det har jag aldrig ångrat. Hon var rysligt snäll Ruth.

Fille: Det tror jag säkert. När gifte ni er?

Tage: 1936 29 augusti.

Fille: Hade du gården redan då?

Tage: Ja gården köpte jag i mars månad det året. Jag var ju under förmyndare då, så han kom till oss på måndagsmorgonen och undrade om vi ville köpa gården. Han sa ett pris, 16000:- ”och det går inte att pruta” sa han ”för då blir det ingenting av.” Förmyndaren själv hade köpt gården två gånger till sina söner men ångrat sej när de bestämt pris och allting. Så vi gick upp där sedan på kvällen och sa att vi var spekulanter på gården och att vi skulle skriva dagen efter. Och det gjorde vi. Men hade sagt till sin fru: kommer inte bilen till klockan 10 blir det inget av. Och vi beställde bilen, och precis klockan 10 kom den, och då var han tvungen att följa med. När vi hade skrivet så skulle vi bestämma dag för auktionen. Vi tyckte vi skulle ta 1:e april, vi tittade i almanackan och tyckte det var lämpligt. Då sa Ruth: Ni kanske inte vågar ha auktion 1:a april, ni kanske bara blir lurade. Då sa Fohlin: Nej 1:a april blir det inte. Det blev den 2:e april sedan.

Fille: Vad hette han som ägde gården?

Tage: Karl Fohlin, det var en farbror till mej.

Fille: Du hade ju en annan farbror, berätta om honom

Tage: skratt farbror Adel? (Adolf) Han var på en auktion i Folsebo och där gick det väl lite livat till och det blev bråk som han var lite inblandad i, så han åkte till Amerika. Han trodde nästan att han slagit ihjäl en på auktionen, så han åkte till Köpenhamn och köpte en storväst och pass. Det gick ju bra, men senare sporde vi att den som blev slagen överlevde. Min farfar hade lite kontakt med Adolf genom kort och brev men inte vi andra.

Fille: Hur var livet på gården då? Vad hade ni för djur och vad odlade ni?

Tage: Ja, vi hade ju som brukligt var på den tiden lite blandat, kor, grisar, höns och hästar.

Fille: Hur många kor hade ni?

Tage: Ja det var lite olika, ibland fem ibland sju. Så kunde vi tre hästar med.

Fille: Det är väl ganska mycket med tre hästar på en sådan gård.

Tage: Ja, det var ju mest unghästar. Jag hade ju en stamhäst och så födde upp unghästar. Ibland hade vi lite får med. Vi kunde inte bruka gården själva utan hade lejt folk.

Fille: Hade ni dräng anställd som bodde hemma hos er?

Tage: Ja, första året var det min svåger Bertil. Senare hade jag flera stycken, bland andra hade jag både Birger och Ingemar. Senare hade jag Egon, han var som man sa förr ”oäkta” men en bättre fanns inte. En både fin och snäll pojk som kom till vapenfabriken i Jönköping? Sedan (Huskvarna) . Innan de anställde honom där ringde de till oss och ville ha reda på hur han var. Det var bara lovord vi gav honom. Och han har skött sej väldigt bra där.

Fille: Vad odlade ni

Tage: Ja det var ju hö nästan till häften, sen var det råg, vete, havre, potatis och betor, så det var ju blandat.

Fille: Kan man säga att det var lite självhushåll?

Tage: Ja, det var det ju

Fille: Så ni behövde inte köpa matvaror egentligen?

Tage: Inte mycket

Fille: Så ni fick kött och fläsk och smör. Kärnade ni smör själva?

Tage: Nej, inte mycket, det fick vi från mejeriet där vi lämnade mjölken. Vi hade ju lite vilt ibland också, både kött och fisk.

Fille: Du jagade redan på den tiden?

Tage: Ja, jag började nog när jag var 15 år eller kanske före dess. Jag minns i Toramåla en juldag när jag fick för mej att ta bössan där. Jag frågade Bertil och Knut och fick lov, men sedan mötte jag morfar. Han blev så arg, eftersom jag jagade på juldagen. Men efter en stund kom jag tillbaka och hade en julhare med mej. ”Ja har man sett” sa morfar då. Då var det inte så farligt.

Fille: Det betyder att ni försörjde er gott på jordbruket?

Tage: Ja, inte gott, det var inget överflöd men det gick ju. Så körde vi lite borta också. Vi körde i skogen Bertil och jag.

Fille: Ja, ni hade väl skog att sälja också.

Tage: Ja det var det ju lite

Fille: Ja ni hade som en genomsnittsgård?

Tage: Ja, men man kunde inte klara sej på jordbruket.

Fille: Det var så redan då?

Tage: Ja. Så lite längre fram, barnen började skolan och sedan gick i Tingsryd båda två.

Fille: Ja, det behövdes kontanter

Tage: Ja visst.

Fille: Hur länge höll du på med jordbruket sedan?

Tage: Jag brukade jorden till 1960, då arrenderade jag ut den

Fille: Vem var då arrendator

Tage: Det var en från Flishult, Lars. Sedan sålde vi gården 1985 men Lars fortsatte med arrendet och har det än i dag

Fille: Du nämnde någon gång att det var en konflikt med RLF inblandad. Hur var det?

Tage: Ja, det var min farbror då när jag köpt gården. Han tyckte att jag inte hade behövt anställa Bertil utan han (farbrodern) kunde hjälpt till och bott kvar. Men det ville vi ju inte. Senare dog den här farbrodern i TBC liksom alla hans barn hade gjort innan. Vi visste ju om att barnen hade det så vi desinficerade huset innan vi flyttade in. Då ville vi ju inte ha honom boende där efter. Han hade sagt till sin fru då, att han önskade det skulle bli missväxt, men då sa frun: ”Så kan du väl inte önska, utan önska dem istället allt väl”

Fille: Så började du jobba på Konga sedan

Tage: Ja 1960 började jag på Konga och brukade gården samtidigt till 1964. (här måste väl Tage ha avsett att han hade djur till 1964) Sedan var jag kvar på Konga till 1974 då jag blev förtidspensionerad. Jag trivdes bra på Konga.

Fille: När du slutade på Konga, var det då du sålde gården?

Tage: Nej det var det inte, det var två år efter. Det var en kamrat till oss som ringde hem en morgon och sa att det var ett hus i Rävemåla till salu. Vi hade nämnt tidigare att vi var intresserade. Men det skulle ske kvickt, och hon ringde klockan 8 på morgonen. Klockan 10 körde vi till henne och sa att vi köpt huset. Så det var inte lång betänketid. Och det köpte vi 1976.

Fille: När du var liten, då hade ni inget elektriskt lyse?

Tage: Nej, varken lyse eller telefon

Fille: När kom det?

Tage: Det kom nog omkring 1937

Fille: Minns du det?

Tage: Jajamensan. Jag var lite i affären i Källebo när den var ny. De som hade den kände ju inget folk här, så jag var väl där ett år.

Fille: Som handelsbiträde då?

Tage: Ja, och då fick man cykla till Sandsjö för att få ett telefonsamtal framfört. Ville man ha varor lite extra kvickt, fick man köra ner där och ringa. Det var ju många gånger man fick göra. Sedan när telefonen kom var det ju handlaren som arbetade för det. Man skulle teckna

sej för det och då var det kyrkvärden och Axel och Martin och handlaren. Det var tvunget att bli fem så handlaren tog två apparater själv.

Fille: Fanns det inte fler som ville?

Tage: Nej, men sedan lämnade handlaren en av sina apparater till en målare. Då fick han ingen växelavgift för den, men slapp apparatavgiften. (handlaren skötte telefonväxeln fram till automatiseringen och fick tydligen ersättning efter antal abonnenter, Gittans kommentar)

Fille: Så skaffade ni er radio?

Tage: Ja, den köpte vi av William Johansson den första radion

Fille: Så han var radiohandlare?

Tage: Jag tror han hade en liten bil och körde ut med radion

Fille: Vilket år kan det ha varit?

Tage: Det var 1938 på hösten. När han gått ut för att köra kom han in igen. ”Jag glömde en viktig sak” sa han. Det var rökpipan. (skratt) Han var rolig när han skulle sätta upp antennen. Han hittade inte den på en gång. ”Jag tror någon klippt av änden” sa han då. Han var lite humoristisk.

Fille: Hur var det med grammofon och TV då?

Tage: Ja grammofon hade vi aldrig. TV har jag för mej vi köpte 1959. Det var av Gustav. Han skulle köra ut den bara på prov sa han men så blev det ju inte.

Fille: Så grammofon hade ni aldrig. Hur var det med festligheter och dansmusik?

Tage: Det var ju inget man ordnade själv, men när det blev någon tillställning var det ju ett dragspel som togs fram.

Fille: Din första cykel, minns du den

Tage: Ja, jag var nog 13-14 år.

Fille: Första tågresan, minns du den?

Tage: Ja, det minns jag. Jag kan inte säga årtalet säkert, men det var före 1926. Jag var ju 10-11 år. Vi skulle åka till Växjö, jag skulle opereras för polyper. Martin gick i Växjö då till 1926 så det måste vara före dess. Jag minns att vi var och tittade på ”Anderssonskans Kalle” dagen före jag skulle opereras. Tågresan var från Konga till Växjö.

Fille: Senare steg standarden och du skaffade bil så småningom

Tage: Det gjorde jag inte förrän 1952. Det var när Gittan gick i Tingsryd. Då gick inte bussen om Kållebo varje dag, utan jag fick skjutsa ner till Sandsjö. Hon cyklade ju annars, men på vintern var det för kallt och besvärligt.

Fille: Hur var det med grannar i Kållebo?

Tage: Ja, den närmsta grannen var ju svärmor

Fille: Och det var inga problem med det?

Tage: Nähä du, hon var en väldigt snäll människa alltid. Så var det ju mina svågrar. Min svärfar Frans dog ju 1924 i cancer. Och så var det ju en annan man som var väldigt snäll och behjälplig. Det var en bror till Axel och så Axel själv. Det var en väldigt bra grannsämja.

Fille: Men dina grannar där nere hos Berta när du var barn?

Tage: Jo det var bra, det var ju många barn där. Det var ju 6-7 stycken i vardera huset, kyrkvårdens Oskar Karlsson och Karl Wilhelms. Vi var ju jämgamla allihop där, så det var ju alltid roligt. Hos Karl Wilhelms var vi och spelade kort på kvällarna. Det var Gustav, Karl Wilhelm och jag, vi spelade tolva. Däremot var aldrig Göte med.

Fille: Jasså, men då spelade ni om pengar?

Tage: Njaä det var nog sällan, kanske när man gått och läst, om man hade något över.

Fille: Jo jag minns faktiskt en gång när jag var barn och var hemma hos Axel och Naemi.

Birger och Ingemar var ju lite vuxna, och de hade ett pokergäng med pengar. Jag minns att man tittade nästan lite undrande och tänkte: det där kan väl inte vara rätt. Men det var kanske inte så ovanligt.

Tage: Det får man nog säga att det var mycket kortspel. De större pojkarna spelade rätt högt.

Fille: Det påminner mej om Martin i Brännebo. Berätta om hans äventyr.

Tage: (skratt) Ja, det kan jag inte allt, men han var ju en väldigt trevlig sällskapsmänniska.

Och jag tror han var rätt så bra att handla med. Han spelade också väldigt mycket kort, och bland annat var han i Emmaboda hos Geijer och spelade. Han var där en gång och vann, men förstod att det var spelhajar han kommit i lag med. När han ”behövde” gå ut förbjöd de honom det. Det är väl ingen fara sa Martin, när både rocken och hatten hänger här. Men när han kom ut, så körde han hem, så det gick ju bra. En gång var han hos William och blev ombedd att ta ett kuvert med en viss summa pengar till banken. Nästa gång han kom dit sa William att det var 1100 kronor mer än det var sagt. Då sa han: Det förstår jag inte var den hundralappen kom ifrån. Tusenlappen var ju inte viktigt.....? Hans syster varnade honom för att handla med Qvesingsö. En gång senare kom Martin och hälsade på henne och då körde han bil. Då sa han ”Nu kör jag en bil som jag fått av Helmer i Qvesingsö.

Fille: I Källebo fanns det andra gårdar, Mellangården och

Tage: Ja, Västergården. I Mellangården var det en som hette Anton Håkansson. De var väl lite originella, lite gammalmodiga. De ville inte köpa något utan det var precis tvunget. De skulle ju leva på det de producerade. De hade t.ex. aldrig ätit lutfisk eller risgrynsgröt. Till jul var det ”ärtavälling” för deras del och ost. De ystade ju själva. De andra i mellangården var väl lite mer som vanliga. Men jag tror inte de var så hjälpsamma mot varandra.

Fille: Kobacken, vad var det för ett ställe?

Tage: Jo, det låg ju under Mellangården. Ett torpställe var det väl egentligen. Jag vet inte varför det kallades för kobacken för de körde ju med kor de andra bönderna med. Annars kunde man tro att det var därför. Där föddes ju upp en familj som jag tror med åtta barn på det lilla stället. Men han Albert gick ju och högg i skogen mycket.

Fille: En av flickorna hette Ruth och var piga hos oss på Källebacken. Vet du något om henne nu?

Tage: Ja, hon är väldigt dålig nu och sitter i rullstol

Fille: Kalle Karlsson, vem var det?

Tage: Jaa, det var en kusin till Ruth och han hade ett litet hus som han byggde själv. Först köpte han halva fädernegården men sedan köpte den andre brodern hela. Då byggde Kalle sitt hus och en snickarverkstad. Han gick omkring och snickrade och målade hos andra. Han snickrade också lite hemma och klarade sej på det. Han kunde allting. Det var allmänt känt att han kallades för Kalle Karlsson. Han var lite konstig med, men det rådde han ju lite för. Han gjorde lite så här...? (han gjorde någon ryckig grimas ofrivilligt efter vad Gittan minns)

Fille: Handlaren, vem var det?

Tage: Jo, det var en ”utlänning” som kom uppe ifrån Nöbbele

Fille: Jasså, det var långväga det?

Tage: Han köpte först vad de kallar en fägata mellan sitt och kyrkvårdens av Bil-Gunnar. Men sedan byttes det så han fick sitt den andra sidan vägen, och då fick ju kyrkvården fritt från sitt och ut till vägen. Handlaren hade en ryslig tur när han skulle bygga. Det var en massa grus där i backen som räckte till hela husbygget, murning och revetering. Samtidigt som de grävde fick de också brunn, en väldigt fin brunn i grusbacken där. Där fanns ju ingen affär i närheten så det gick bra i många år. Nu har det blivit likadant där som på andra ställen, att lantaffärerna upphör.

Fille: Vad gjorde Edgar sedan?

Tage: Ja, han övertog ju affären och sedan har han ju två gårdar och går där och hugger och sköter skogen. Han har också lite deklarationer och sånt. Han är också som det kallas kassagranskare i banken och är där rätt mycket. Med deklarationerna blir det ju mindre och mindre.

Fille: Lite bemärkta personer i socknen tänkte jag fråga om. Skollärare Johansson, vad kan du säga om honom?

Tage: Jo, han var en väldigt fin person och var omtyckt av alla, elever och föräldrar. Jag har aldrig hört någon säga ett ont ord om honom. Det fanns ju andra skollärare som inte var så omtyckta. Det kunde man ju säga om Alvar Neander. En dag hade skolflickorna gått ut så långt att de inte kom tillbaka efter middagsrasten och fick beröm för att de varit ute i friska

luften. Nästa dag gick pojkarna till Trällebo och kom inte tillbaka förrän skoldagens slut. Då blev det ett väldigt liv och de fick stryk. I går sa du att det var med frisk luft tyckte pojkarna. En gång var Neander ute och cyklade och fastnade med byxbenet i kedjan när han mötte ett ungdomsgång. De sa att det fanns bara en utväg, nämligen att skära av byxbenet. Så de tog en kniv och gjorde så. Annars tror jag inte det var något särskilt med någon lärare, man kom nog bra överens med alla.

Fille: Algotssons i Flishult, vilka var det?

Tage: Jaha det var fru Algotsson, en affärskvinna. Hon handlade med kött och fläsk och hade manufaktur och järnaffär samtidigt. Där var ju gubbarna och skulle höra efter priserna.

Handlarna träffades ofta vid kyrkan och fick veta vem som hade något att sälja.

Ofta gick de sedan in till Ivar Karlsson för ringa till någon som inte varit där och höra efter vad han ville ge för fläsket. Men det var nog i regel fru Algotsson och så Claesson i Älmeboda som handlade med djur. Senare tillkom Fingal i Yxnänäs

Fille: En färgstark person var ju William?

Tage: Ja och vi hade ju Sundberg i Abrahamshult. Han hade skrivet hela sin levnad med stenografi, och dagbok också och lämnat till hembygdsföreningen. Han var mycket sträng nykterist. Han var i alla fall en ovanlig bonde. Några andra mycket anlitade personer var Ferdinand i Gunnamåla och Ferdinand Karlsson, Georges far i Rörshult.

Fille: Det har gått i arv där då?

Tage: Ja, och Martin i Holmen (Stenvarmsholm) var en som var mycket anlitad här i socknen.

Fille: Gustav i Ulvahult, känner du honom?

Tage: Jajamensan. Det var ju en humorist, han var ju inte alltid snäll. Mot vissa personer kunde han vara rätt så svår. Så Rikard och han var ju i fejd, ja de kunde vara kompisar med. Rikard hade ju en från Gubbmåla som åkte med på mjölkbilen. Om Rikard var osams med någon bad honom säga si eller så till den. Skälde han på Gustav var det ju Rikard som bett honom. En gång hade Gustav en kalv som dog. Då hade Rikard köpt blommor som pojken skulle lämna till Gustav och beklaga sorgen.

Fille: Hur var det med slagsmål och andra festligheter.? Du har berättat något förut

Tage: Ja, "helgatorsdag" då är det ju "gångedag" i Sandsjö och då möttes ungdomarna och skulle göra upp. Och så var det ju "gångedag" här pingstdagen. Då kom Sandsjöborna hit och skulle ge igen. Det var rätt så vanligt, och jag tror att det var likadant utåt Långasjö. Där kommer jag inte ihåg "gångedagen"

Fille: Deltog du i fighterna någon gång?

Tage: Nej, jag var nog för rädd. Nej, jag kom ju ifrån ungdomarna rätt tidigt, när vi köpte gården och gifte oss.

Fille: Ja, du gifte dej ung, hur gammal var du.

Tage: Ja det var väl fyra dagar innan jag fick lov, man skulle ju vara 21 år och myndig. Men efter kyrkboken var jag ju 21 eftersom jag blivit införd som född 3:e augusti i stället för 3:e september.

Fille: Har du några särskilda händelser du vill berätta om, eller hur tycker du tillståndet i socknen är i dag?

Tage: Jag skall väl inte klaga, jag har det särskilt bra häruppe tycker jag.

Fille: Med den kommunala servicen som är..

Tage: Ja det får jag säga, de här hemsystrarna är väldigt bra och kommer precis när man vill

Fille: Jag glömde fråga förut, minns du något av järnvägen härnere?

Tage: Jaha, jag har åkt den järnvägen, det var när jag gjorde rekryten i Karlskrona, men var det riktigt bråttom så cyklade jag.

Fille: Menar du att det gick fortare

Tage: Ja, man fick ju stanna i Nättraby och åka båt sedan.

Fille: Så du cyklade mellan här och Karlskrona. Du hade aldrig motorcykel

Tage: Nej det hade jag inte men det gick bra ändå

Fille: Jakten har du alltid varit intresserad av. Vad hade du för jaktkamrater ute i Kållebo

Tage: Ja det var Bertil, min svåger, och min svåger Helmer och så Axel, Bertil Karlsson som vi sa kyrkvärdens Bertil.

Fille: Vad jagade ni?

Tage: Vi jagade hare och räv och lite fågel och senare älg. Det var sällsynt med rådjur och älg då. Men 1938 sköt jag min första älg. Den var skadeskjuten av Nander Johansson och jag gick med hunden och kom på den.

Fille: Nander Johansson var väl en stor affärsman här.

Tage: Ja, det var nog hans fru som var mest för affären och Nander mest för jakten

Fille: Men det ansågs väl vara den finaste affären?

Tage: Ja, det tror jag nästan, man kan väl säga att det var societets affären

Fille: Det var lite skillnad på affärerna?

Tage: Jajamensan

Fille: Men senare var det väl Ivar Karlsson som övertog allt egentligen?

Tage: Nej, det var nog lika med Nanders. Men till Nanders var det ju Hilma som var så väldigt omtyckt.

Fille: Kjell Nander kände ju Ingrid ganska väl, de spelade ihop.

Tage: Ja, han spelar ännu, det är en från Sandsjö som kör dit varje fredag och spelar. De har varit mycket ute och spelat häromkring i pensionärsföreningar.

Fille: Ja, Ingvar Andersson hade ju också affär

Tage: Ja, men det gick kanske inte så bra för Ingvar. Han hade ju sågverk också bakom affären, så tomten är ju väldigt stor

Fille: Det där ordenshuset, Klippan, minns du det?

Tage: Jadå, jag var där många gånger på den tiden, men nu är det inte mycket kvar .

Fille: Så fanns det väl marknad här i Rävemåla?

Tage: Ja men den lades ned ganska tidigt